

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2004 ÅRG 36

Pris 25:-

Det hände sig vid den tiden...

Några tankar kring julen

Det var en av de första dagarna i november. I ett varuhus såg jag hur man redan plockar fram något av julpyntet. Några dagar senare hade man tagit fram ytterligare varor och vid första advent är varuhus och butiker fyllda med allt det man vill att vi skall köpa till julen. Nu lyser adventsbågar i många fönster så snart det skymmer på eftermiddagarna, utomhusgranar strålar med många lampor och den stora traditionella julgranen på stadens torg är rest och når 14 meter över markytan. Julkonserterna har börjat i kyrkor och andra konsertsalar och de lokala tidningarna är fyllda med annonser om julbord och om alla de presenter som vi ”måste” köpa till jul. I varuhusen är det julmusik hela dagarna. Personalen får höra de gamla kära fina julsångerna till leda. ”O helga natt” strömmar ut ur högtalarna från morgon till kväll och det skulle inte förvåna om butiksanställda blir så less på den musiken att de inte orkar höra den när det äntligen blir jul.

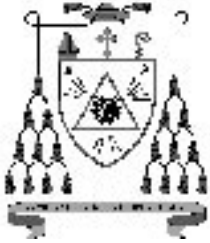
Människorna rusar ut och in i butikerna, somliga handlar efter en plan, andra lockas av impulsköp och handlar mer än vad de behöver och ibland vad de har råd till. Så kommer det att vara några hektiska veckor fram till jul.

När det skymmer på julafton är många människor lediga från sina arbeten. Julfirandet börjar på olika sätt. För många blir det besök i julbön eller midnattsmässa, för andra är mat och dryck det viktigaste och dryckerna kan ibland vara sådana att när människor blir påverkade av dem så mister man kontrollen över sig själv och julfirandet för omgivningen blir inte så trevlig. Polisingripanden för att stävja slagsmål och överfall och brandkårsuttryckningar för att släcka bränder som tillkommit av ovarsamhet med levande ljus är inte ovanliga i denna tid.

Men julens verkliga innebörd, hinner man med den, tänker man på det fantastiska som hände den där natten?. Ett ungt par hade rest en lång väg för att ”skattskrivna” sig, för att uppfylla en borgerlig plikt. Kvinnan var höggravid och behövde lugn och vila när man kom fram till bestämmelseorten, men ”det fanns icke rum för dem i härbärget”. Där stod det unga paret utan logi och efter mycket sökande fick man äntligen tak över huvudet. I ett stall. Man fick dela hus med djuren.

Och så hände det, undret. Utan hjälp av barnmorska och utan de sanitära hjälpmedel, som vi förbinder med en förlossning, födde hon en son och hon visste att han var ägnad för något stort. Och förvisso var det bestämt att han skulle bli något alldeles särskilt. Herdar som låg ute och vaktade sin hjord i natten såg en änglaskara som sjöng Guds

Forts sida 2

Biskopens spalt

Åter har vi lämnat ett kyrkoår bakom oss och påbörjat ett nytt .

Vid sådana tillfällen brukar man se tillbaka och summera. Många gånger kanske tanken kommer ”det var bättre förr” och vi stannar vid det.

Vi kan också se tillbaka för att lära av de motgångar och framgångar som givit oss nya erfarenheter. Det är dessa erfarenheter som vi måste ta vara på och föra med oss för att kunna utveckla både oss själva och den kyrka vi älskar. Något nytt är på gång i vår kyrka det känns av den positiva atmosfären i församlingarna som jag besöker och inte minst vid den senaste prästsynoden.

Ett nytt kyrkoår har också inlets med att jag fått förmånen att viga en kvinna till klerk – det är en milstolpe – första kvinnan i Sverige som fått en katolsk klerkvigning..

Jag är övertygad om att vi kan se fram emot ett gott nytt, ja, många goda nya kyrkoår.

Närmast framför oss ligger julfirandet. Firandet av Kristi födelse i våra Hjärtan.

Jag vill önska er alla - Pax et bonum – frid och allt gott.

+Sten-Bertil

Några tankar

Forts. från sid 1

lov och om fred på jorden och de leddes till stallet där de fann barnet och föräldrarna. Om allt som sedan hände kan vi ju läsa i Bibeln.

Fred på jorden? En illusion, ett önsketänkande i en värld där flera krig pågår just nu, där människor står mot varandra på grund av meningsskiljaktigheter och hat. Fred på jorden, älska din nästa? Just nu är fred och samförstånd inte inne. En händelse som inträffade i början av 1900-talet vill jag återge. Det var en julfatt under det första världskriget. Vapnen hade tystnat för dagen och ett stilla lugn vilade över gränslandet mellan tyskar och fransmän, som låg i var sin försvarsställning, tyskarna i Siegfriedlinjen och fransmännen i Maginotlinjen. Soldater från ena sidan tittade ut i ingemansland och funderade över om man kunde gå ut i det här området som skilde härarna åt. Några var särskilt modiga och gick ut och snart kom det några från andra sidan och vartefter som det syntes av de som var kvar så blev det allt flera som gick ut och där uppstod en förbrödring i julfatt. Man bjöd varandra på matvaror, godis och rökverk, som man fått från sina anhöriga och det blev en gemytlig samvaro med samtal, roliga historier och sånger i natten. Förmodligen steg ”Stilla natt” ur soldatstrupar där tyska blandades med franska.

Det blev så stilla i den heliga natten, det var som om kriget var slut, soldaterna från två stridande nationer förbrödrades. Men morgonen grydde, kanonerna talade igen och den som kan sin samtidshistoria vet hur kriget slutade och hur det fortsatta politiska skeendet i Europa tedde sig,

I tvåtusen år har det predikats, budskapet från Jesus Kristus, budskapet om fred på jorden, budskapet om kärlek mellan människor. Det talas om ”onådade folk” folkslag som ännu inte fått höra budskapet om Kristus och

OFFICIELLT

Den 5 december ordinerades Gudrun Fleetwood till klerk i Maria församling, Uppsala.

LKK:s internationella adress:

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiderande biskop
The Rt. Rev. Tom Degenaars
Ommershoflaan 35
NL-6861 CH Oosterbeek
The Netherlands
e-mail:
presiding.bishop@kingsgarden.org

Hemsida:
<http://kingsgarden.org/LCC>

vi som fått höra det, vi som har ständig tillgång till det glada budskapet, hur har vi tagit emot det? Det finns skäl nu inför den stundande julen att begrunda detta viktiga spörsmål, det är tid att tänka över den egna situationen och hur man skall få andra att bli delaktiga av det. När julen kommer, försök då att ägna dig en stund till eftertanke och försök att i praktisk handling omsätta uttrycket ”God jul”. Även om du firar jul med släkt och vänner i glatt lag så ta en stund till stilla meditation, gör en praktisk julhandling: skriv ett julkort eller ring upp någon som du vet kommer att vara ensam i helgen. Någon som kanske tidigare har haft familj omkring sig och nu är ensam. Låt henne eller honom förnimma att någon tänker på dem. Säg något vackert till någon medmänniska mitt i julbrådskan och önska GOD JUL, vilket jag också önskar dig.

Willy Jonason

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan
önskar alla en
Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

VAD ÄR EGENTLIGEN LKK?!?

av sr. Carina

Fortsättning från *Communio* nr 3

Liturgi är ett mycket vitt begrepp, i vilket innefattas allt man möter under en katolsk gudstjänst: dräkter, musik, riter, förmedlare (d.v.s. de som ministrarer gudstjänsten, t.ex. biskopar och präster) m.m. Var sak har sin särskilda plats i helheten och samverkar för att uppnå målet med gudstjänsten: sakramenten, den kollektiva bönen, firandet av Eukaristien (ordet betyder "tacksägelse").

En tredje, för en katolik mycket viktig del i det hela, är mystiken. En katolik ser bortom Bibelns bokstav, bortom börnernas formuleringar och liturgins utseende – bakom och under allt detta ligger den ordlösa närvaron av och det ordlösa mötet med Gud.

Det lättaste sättet att förklara skillnaden mellan katolskt och protestantiskt gudstjänstfirande ligger just i mystiken; i en protestantisk eller frikyrklig gudstjänst är evangelietexten och framför allt predikan det centrala, medan navet i den katolska gudstjänsten är mötet med Gud i sakramenten. Eller starkt förenklat: inom protestantismen är läran det centrala, medan det inom katolicismen är upplevelsen. Häri finner vi förklaringen till att en protestantisk eller frikyrklig gudstjänst är så enkel, befriad ifrån alla symboler, medan den katolska tvärtom översvämmas av just symboler (dräkter, rökelse, vigvatten, riter m.m.). Samma skillnader ser vi i gudstjänstlokalerna – de protestantiska och frikyrkliga är stilrena, enkla och utan några större utsmyckningar, medan de katolska är fyllda av bilder, statyer, ständigt brinnande ljus, rökelsedoft m.m. Detta särdrag delar vi katoliker med Östkyrkan (d.v.s. den ortodoxa traditionen, som består av flera grenar), som också är sakramentalistisk.

Med Östkyrkan delar vi också ett annat särdrag inom kristendomen: helgonen. Enbart den Romersk-katolska Kyrkan och Östkyrkan utnämner helgon, men alla katoliker och ortodoxa kristna vördar helgonen eftersom vi erkänner den princip som säger att alla kristna tillhör samma familj och att döden bara skiljer oss åt i fysisk mening. Andligt förblir vi enade, de

levande här på jorden och de döda i himlen. Helgonen är alltså våra bröder och systrar, och det är bara naturligt att vi vänder oss till våra familjemedlemmar för att få hjälp, stöd och tröst.

Inom LKK återfinns vi alla de nu nämnda katolska identifieringsobjekten: sakramentalismen, liturgin, mystiken och helgonen. Alltså kan vi konstatera att vi är katoliker.

Ändå finns det ytterligare särdrag kvar att titta på och försöka identifiera för att besvara vår ursprungliga fråga: vilka vi är. Vad skiljer oss från andra katolska kyrkor och samfund?

Det första och viktigaste är att LKK är – eller skall enligt sina statuter i varje fall vara – odogmatisk. En dogm är en från kyrkans ledning fastslagen tes, som medlemmarna skall acceptera som sanningen. Och faktiskt var det ju en dogm som en gång skapade det som senare blev LKK: första Vatikanconciliets beslut att påvens uttalanden ex cathedra (i styrkan av sitt ämbete) var ofelbara. En grupp romerska katoliker kunde inte acceptera detta och lämnade kyrkan för att samlas i det som fick namnet Gammalkatolska kyrkan – och det är ur denna som LKK har sprungit fram.

Att en kyrka är odogmatisk innebär att den inte talar om för sina medlemmar vad de måste tro. LKK uttalar på många ställen i sina officiella dokument (General Constitution, Principförklaringen m.fl.) att varje medlem har oinskränkt tanke-, åsikts- och tolkningsfrihet – och särskilt tolkningsfriheten är viktig att notera, eftersom den innebär att varje medlem på egen hand och utifrån sig själv har friheten att studera och värdera inte bara Bibelns skrifter utan också kyrkans liturgi, trosbekännelser, traditioner och andra skrifter (General Constitution, sektion 1, paragraf 4).

Ett mycket illustrativt exempel på denna tolkningsfrihet är teosofins (ordet betyder "Guds visdom") vara eller icke vara i kyrkan. Inom LKK är ett antal medlemmar intresserade av och studerar teosofi – ett ämne som också fascinerade några av kyrkans tidiga förgrundsgestalter. Detta har lett till villfarelsen att LKK skulle vara

en teosofisk kyrka, vilket beror på en missuppfattning av begreppet teosofi, och som med all sannolikhet förstärks av att flera av de mest aktiva inom kyrkan är teosofiskt engagerade. Andra medlemmar bekänner sig inte alls till den teosofiska världsbilden. Och det är precis så tolkningsfriheten skall fungera: varje enskild medlem har den oinskränkta rätten att själv avgöra vad hans/hennes tro omfattar.

Dogmfriheten är också vad som skiljer oss från den anglikanska kyrkan, som annars (särskilt inom den högkyrkliga grenen) i likhet med oss delar alla de katolska särdragen utan att höra till de romersk-katolska respektive ortodoxa traditionerna.

En annan grundläggande skillnad mellan vår kyrka och andra katolska kyrkor och samfund är synen på vem som har tillträde till nattvardsbordet. De flesta kristna rörelser har som princip att endast trosfränder är välkomna till deras nattvardsbord – d.v.s. för att ta emot nattvarden i en romersk-katolsk kyrka måste du vara romersk katolik o.s.v. Vi tillämpar däremot ett helt öppet nattvardsfirande, vilket innebär att vi till vårt nattvardsbord välkomnar vem som helst som nalkas altaret med respekt. Detta har varit och är fortfarande ett av de största hindren i våra ekumeniska strävanden, eftersom andra kyrkor inte kan acceptera vårt i deras ögon alltför okritiska förmedlande av ett så viktigt sakrament – och alltså kan de inte tänka sig att fira nattvarden tillsammans med oss.

Det s.k. "Missionsförbudet" hör hemma i uppräknningen av signifikanta skillnader. För de flesta kristna rörelser är missionen central – vissa rörelser bygger t.o.m. helt och hållet på just missionerandet. I vår kyrka saknas dock denna verksamhet, och det beror på att vi inte anser oss kunna avgöra vad som är "rätt tro" för någon annan människa. Det är en grundprincip inom vår kyrka att varje individ själv måste nå fram till sin andliga sanning. Eller som biskop Sten-Bertil Jakobson en gång svarade, då han anklagades för att i LKK "blir var och en salig på sin tro": "Ja, man kan ju inte bli salig på någon annans!".

Forts sida 4

Vad är. . .

Forts. från sid 3

Slutligen vill jag ta upp det faktum att prästerskapet och andra aktiva i vår kyrka inte avlönas för sitt ofta mycket omfattande engagemang, utan får försörja sig genom civilt arbete. Detta har både för- och nackdelar; nackdelarna är främst en brist på tid och ork, medan fördelarna är en större förståelse för medmänniskornas livsvillkor och den för medlemmar och besökare trygga förvisningen att varje aktiv person man möter är där för att han/hon vill vara det – för att vi tror på vår kyrkas arbete och trivs med att vara delaktiga i det.

Vårt prästerskap är inte omringat av en mängd levnadsregler. Prästerna behöver inte leva i celibat, utan kan ha familj och på så sätt ytterligare dela samma sorts liv som de människor de möter i sitt prästvärv. I flera provinser, främst i västra Europa, tillåts även homosexuella bli präster. Däremot är prästerskapet fortfarande stängt för kvinnor, även om starka krafter runt om i världen arbetar för en förändring på den punkten.

Därmed är vi inne på det andra (egentligen första) ordet i vår kyrkas namn: ”liberala”.

Vad innebär det att vara *liberal*? Ordböckerna talar om individens frihet att själv forma sitt levnadslopp, under moget ansvar men i största möjliga utsträckning fritt från toppstyrning. I folkmun innefattar ordet liberal en vidsträckt frihet för människan att tänka och tycka fritt, ägna sig åt det som intresserar henne och slippa intrång i sin privata sfär så länge hon håller sig inom lagens ramar. Politiskt sett hamnar liberalerna någonstans mitt emellan vänstern och högern, åtminstone i vårt land.

Att LKK:s grundare eftersträvade medlemmens frihet är uppenbart. En grundläggande åsikt var att kyrkan borde finna sig tillrätta i den tid och

det samhälle hon verkade – värnande sina traditioner, men likafullt bemötande den moderna människans andliga behov. Vi lever i en tid där förändringar sker mycket fort och det som gällde igår inte gäller idag, och det är varje kyrkas dilemma att ”hänga med i svängarna” utan att förlora sin identitet. Kanske trodde våra föregångare att de hade byggt in medel för detta i kyrkans statuter, men tyvärr står vi lika vilslna inför förändringens vindar som alla andra. Det har sitt pris att försöka leva upp till det odogmatiska förhållningssättet – det kräver stor mognad av oss, och en öppenhet inför att livet inte är statiskt.

I dåtidens kyrkliga och samhällsliga ögon var LKK utan tvivel liberal – extremt fritänkande, rentav. Mycket av det som existerade inom vår kyrkas väggar redan på den tiden, är först idag vanligt i resten av samhället; den andliga tankefriheten, till exempel. LKK var en föregångare som visade vägen till en modern men ändå djupt traditionell kristendom... men faktum är att även detta har förändrats, och vi står inför en risk att andra kyrkor snart kommer att framstå som betydligt mer liberala än vår. Främst gäller detta frågan om kvinnans plats i det kyrkliga arbetet, där flera kristna rörelser sedan länge har öppnat sina prästerskap för kvinnorna och det åtminstone i västra Europa framstår som representativt för en ”medeltida” kvinnosyn att enbart viga män till präster. Noteras bör i detta sammanhang att såväl den anglikanska kyrkan som Gammalkatolska kyrkan viger kvinnor till präster. Var placerar det oss i den liberala skalan?

En annan sida av liberalismen, som vår kyrka har visat sig ha svårt att leva upp till, är förhållandet till de egna föregångarna och deras läror. En märklig tudelning mellan å ena sidan tolkningsfrihet av de bibliska skrifterna och å den andra en dogmatisk tolkning av de egna har uppstått. Eller har den problematisk förrän nu? Hur som helst har den börjat driva in olyckliga kilar mellan olika grupper inom kyrkan

– mellan teosofier och icke-teosofier, mellan dem som är för respektive emot kvinnor inom prästerskapet, mellan dem som vill fortsätta att modernisera kyrkan och dem som vill vara lojala mot grundarnas visioner o.s.v.

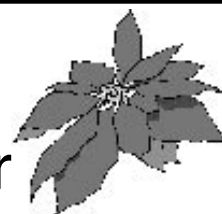
Den senaste tiden har med andra ord frågan om kyrkan verkligen är ”liberal” blivit alltmer agiterad. Inte minst har detta skett sedan ledningen, vår biskopssynod (*GES, General Episkopal Synod*), ansett sig behöva ingripa i olika regionalbiskopars verksamhet. För den genomsnittlige europén upplevs detta som ”toppstyrning”, och har följaktligen väckt starka reaktioner. Samhällelig lagstiftning ställer också nya krav på provinserna framför allt i Europa – bl.a. arbetar man just nu inom EU på en överstatlig lag om ”*non discrimination*”, vilket kommer att innebära att det i princip blir kriminaliserat att inte viga kvinnor till präster, offentligt uttrycka vissa bibliska teser (t.ex. mot homosexualitet) o.s.v. I detta arbete är Sverige ett av de mest drivande länderna. I ett par länder har förändringar i lagstiftningen i praktiken inneburit att präster dömts till fängelse för hets mot folkgrupp. Detsamma har blivit en realitet i Sverige – en öländsk präst dömdes nyligen till tre månaders fängelse för att i en predikan ha uttalat sig kränkande om homosexuella. Vi kommer också att se hur kyrkor dras inför rätta för att de vägrar öppna sina prästerskap för kvinnor, fräntas vigselrätten för att de inte erkänner samkönade äktenskap o.s.v. Och alldeles oavsett vad vi tycker i de här frågorna, kan vi inte undvika att ta itu med dem.

Vi måste helt enkelt bestämma oss för vilka vi är och vad vi står för. Idag räcker det inte att vi kallar oss liberal-katoliker... vi måste också komma fram till *om vi vill och kan leva upp till vad det innebär*. Och framför allt måste vi vara beredda på att aldrig bordlägga frågan – för livet är inte statiskt, och samhället förändras hela tiden. En fråga kan aldrig anses vara löst ”en gång för alla” – den måste ständigt ställas och besvaras på nytt.

Communio
önskar alla sina läsare

Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

Mariasystrarna, Världsmo- dern och LKK

Föredrag i Kreivilä, sommaren 2004-07-23
av Berit Elving.

Då vi dryftar kvinnans roll i kyrkan går det lätt så att vi glömmer vår egentliga uppgift. Det är ju att stärka den andliga kraften och ljuset och kärleken i varje människa, m.a.o. att upphjälpa Kristusmedvetandet vilket en dag leder oss till Himmelriket, till att få full kunskap om Kristus. Det är ledsamt att frågan om kvinnliga präster har blivit så viktig att den har splittrat vår redan annars lilla kyrka. Det är alldeles uppenbart att kvinnorna i vissa av urkyrkans församlingar hade ansenliga uppgifter; de döpte, undervisade och handhade t.o.m. prästerliga uppgifter. Denna period förblev dock kort, och är enligt mig inte den viktigaste aspekten då vi diskuterar kvinnans roll i dagens kyrka. Inte kom ju Kristus till jorden för att grunda en kyrka utan för att undervisa oss om vägen till Himmelriket som finns i vårt eget hjärta. Det är även på sin plats att minnas att Kristus inte fick någon formell prästvigning, inte heller heliga Maria. Ändock är Kristus i evig tid den högsta, första

Prästen. Den patriarkala samhällsstrukturen har behärskat även den kristna kyrkoinstitutionen. Det är alldeles uppenbart att då tiderna och medvetandet har förändrats, har det uppkommit ett behov av att för kvinnorna finna en synlig och kraftfull roll i kyrkan, som alltså uttryckligen inte inskränker sig till församlingsarbete, utan som når fram till altarets allra viktigaste delar. I denna situation är det inte överraskande att man på många håll har råkat in i sådana konflikter som har lett till en total återvändsgränd. De flesta kristna kyrkor har på något sätt kommit i beröring med dessa konflikter. Och ändå, visst är det spännande att tänka på prästen, celebranten, som i kyrkan förrättar ritualer, som alltså utför ett andligt arbete, mystikens förrättningar – utför han dem uttryckligen i egenskap av fysisk man? Ser man inte i prästvigningen, eller borde man inte i den se främst på kandidatens andliga egenskaper och inte på hans fysiska egenskaper? Och ändå är ju det väsentliga att Kristus lever i envar av oss, oberoende av vår fysiska tillhörighet. Paulus säger ju i Galaterbrevet (3:28):

”Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.”

Då vi dryftar vår kyrkas framtid är det litet skojigt att t.ex. i vår liturgibok, i dess början, i dess ”Allmän information” avsnitt stöta på följande: ”

Den Liberala Katolska Kyrkan är en levande kristen kyrka, ”modernistisk” så till vida att den menar att religionens former skall hålla jämna steg med den mänskliga utvecklingen och upplysningen” (s. VII) och i vår broschyr Den nya tiden och religionen: ”Förändringar, växt, utveckling är lika naturliga inom det andliga området som i den yttre världen” (fritt översatt från finskan). Vi kunde tillsammans begrunda vad detta i praktiken innebär. Och står ceremonierna alltid utanför dessa, alltid oföränderliga? Ändå de som utför ceremonier? Och om de är oföränderliga, varför påstår vi att LKK är ”modernistisk”? Visst är ju kyrkans enda verkliga aktivitet att utföra ceremonierna. Hela den uppenbarade världen manifesterar sig som tvåpolad; det goda – det onda, det maskulina – det feminina, ying – yang etc. I skapelseberättelsen sade Gud: ’Må det bli ljus’ Och det blev ljus. Gud skilde ljuset från mörkret. Enhet innebär ett tillstånd i vilket just denna tudelning är överbyggd. Kristusmedvetandet kan enbart bli verklighet i enheten. För de flesta av oss ligger detta medvetandetillstånd ännu långt borta, därför är det förståeligt att vi störta in i dispyter och tvister som hör hemma på ett lägre medvetandeplan. Det bästa sättet att förhindra att så sker är att kontinuerligt och regelbundet uppöva våra andliga krafter. Med Hodsons ord bör vi ”lära oss att väcka till liv vår andliga vilja”, vilket förutsätter självdisciplin, ödmjukhet, tjänstvillighet samt begivenhet att studera. Alltid och på alla sätt bör vi sträva efter sämja samt kapacitet att godkänna olikhet.

I LKK har vi lärt oss att den högra sidan av altaret, epistelsidan är den s.k. feminina sidan, den vänstra sidan, evangelisidan åter den maskulina sidan, själva altarskåpet samt altarkorset som representerar den andra strålen samt

Sonen i den Heliga Treenigheten, företräder både den feminina och den maskulina sidan, m.a.o. föreningen av de två. Till höger om den andra strålen har vi den 7e strålen (ordning, ceremonialitet) och den är helgad den Helige Ande, medan vi igen på den andra strålens vänstra sida har den första strålen (styrka), vilken är helgad åt Fadern. Den Helige Ande är alltså placerad på den feminina sidan, Fadern på den maskulina sidan och Sonen förenar dessa. Varje maskulina stråle har sin feminina motsvarighet och vice versa. Således den 6 – 5, hängivenhet – kunskap; den 3 – 4 takt – harmoni. Leadbeater säger dock att det i envar stråle uppenbaras mycket av motsvarighetens egenskaper.

På Världsmo- derns altare finns det 2 ljus. En symbolisk förklaring till det är materiens uppkomst m.a.o. uppkomsten av dualiteten i världen.

Då världen skapades svävade Guds Ande över vattnet. Vattnet representerar den jungfruliga materien – vattnet är en förutsättning för liv. Må vi komma ihåg hur Kristus sade till Nikodemus: (Joh.3:5) ”...den som inte blir född av vatten och ande, kan inte komma in i Guds rike”. Av ande och vatten, av den obefläckade (jungfrulika) materien skulle livet på jorden födas. Så säger den begränsade människan om dessa enorma kosmiska tilldragelser. Föderskan är alltid en moder. Världens Moder födde livet på jorden. Hennes färg är blå, vilken å ena sidan symboliserar vattnet, havets färg, å den andra himmelens färg. På ett mystiskt sätt är vi alla hennes barn. Många har berättat för oss att Hon är närvarande vid varje födelse. Den katolska kyrkan har traditionellt begränsat henne till föderskan av Jesusbarnet, till rollen av Jungfru Maria. Hon är den obefläckade föderskan – jorden var ännu öde och tom då Guds Ande svävade över vattnet – Jesusbarnets moder var andligt fullkomligt ren, m.a.o. obefläckad, orörd, jungfrulik; och därför duglig till att föda den blivande konungens kropp. Hon blev inte skrämmd över att se ängeln

Forts sida 6

Mariasystrarna. . .

Forts. från sid 5

Gabriel, men dennes ord gjorde henne förbryllad ...”Var hälsad, du högt benådade!” Varelsen som gav Kristus hans fysiska form, i henne var Kristusmedvetandet fullkomligt utvecklat. I Hennes famn vilar prästkandidaten i prästvigningen då han ligger utsträckt på golvet framför altaret.

Vad kan vi med hjälp av den Tidlösa Visdomen förstå av denna enorma kraft, denna lysande varelse som för drygt 2000 år sedan inkarnerade i den Heliga Maria. Denna gudomliga Moder, denna urkraft, ofta kallad Sofia, Visdom, möter vi i Bibeln i Ordspråksboken. I den (9:1) sägs att ”Visdomen har byggt sig ett hus, hon har byggt ut sitt sjuttal av pelare”. Det är roligt att fundera på denna byggnad på sju pelare – tankarna för oss bl.a. till de sju strålarna. De utgör ju en fast grund för byggnaden. Visdomens ord om sig själv (Ordspråksboken 8: 20-30, 34-35) är mycket fina:

”På rättfärdighetens väg går jag fram, mitt på det rättas stigar, till att giva dem som älska mig en rik arvedel och till att fylla deras förrådshus. Herren skapade mig såsom sitt förstlingsverk, i urminnes tid, innan han gjorde något annat. Från evighet är jag insatt, från begynnelsen, ända ifrån jordens urtidsdagar.

Innan djupen voro till, blev jag född, innan källor ännu funnos, fyllda med vatten. Förrän bergens grund var lagd, förrän höjderna funnos, blev jag född, när han ännu icke hade skapat land och mark, ej ens det första av jordkretsens stoft. När han bredde himmelen, var jag tillstädes, när han spände ett valv över djupet, när han fäste skyarna i höjden, när djupets källor bröto fram med makt, när han satte för havet dess gräns, så att vattnet icke skulle överträda hans befallning när han fastställde jordens grundvalar – då fostrades jag som ett barn hos honom... Så är den människa som hör mig, så att hon vakar vid mina dörrar dag efter dag och håller vakt vid dörrposterna i mina portar. Ty den som finner mig, han finner livet och undfår nåd från Herren.”

Biskopssynoden från år 2000 beslöt att den 17.9 varje år skall ägnas den Heliga Sofia, Visdomen. Den festdagen klassas som en C-fest vars färg är vit. Det är intressant att Världens Moder på detta nya sätt högakts och observeras i vår kyrka. Jag tror att det även är ett bevis för en ny inriktning i vilken man vill balansera den maskulina kraften med dess feminina motsats, för att uppnå en fullkomligare balans. En dylik förändring är fin, uppbygglig och återbördar oss något av den förkristna tidens värdefulla arv.

Mariaorden är en andlig väg, och vi vet att ingen andlig väg varken är kort

eller enkel, dess mål är en lysande seger och långt i framtiden är den vår, vi får möta Kristus i vårt eget hjärta. Den heliga Maria är vår guide och vårt föredöme.

Mariaordens första grad är naturligtvis Renhetens grad. Vi kan inte avancera på den andliga vägen om vi inte eftersträvar total renhet: inga fördomar, inget förtal, ingen överlägsenhet, utan en ödmjukhet lik den Maria hade. Den första graden symboliseras av en vit ros. Den andra graden är hängivenhetens grad vilken motsvarar den 6:e strålen. Utan hängivenhet kan vårt arbete inte gå vidare. Då det gäller vår andliga väg är hängivenheten till den en absolut nödvändighet. Den tredje graden är kunskapens grad – vi bör i en hela tiden pågående process skaffa oss kunskap om den tidlösa visdomen samt tillämpa all denna kunskap i det dagliga livet genom ett självuppoffrande liv, och framför allt dela med oss åt våra medmänniskor, både bröder och systrar, allt det vi själva fått. Den fjärde graden är Viljans grad. Att följa Jungfru Marias föredöme i allt, bör bli vår egen väg. Så småningom kommer den vägen som skall bli vår att karakteriseras av att tjäna andra och avstå, t.ex. avstå från att klamra sig fast vid både materiella och immateriella ting. Detta känns naturligtvis som önsketänkande, men någonstans måste vi börja. En dag, sannolikt i en annan inkarnation, kommer våra höga ideal att förverkligas. Mariaordens femte grad är Kärlekens grad. Kärlek är enhet, i kärleken finns det inget utrymme för själviskhet, kärleken sluter i sig själv hela skapelsen. Den besjalar renheten, hängivenheten, kunskapen och viljan (de tidigare graderna) och förbereder Mariasystrarna till diakonissa-graden som är ordens sjätte och högsta grad – för närvarande. Ännu har inte LKKs arbetsgrupp, som den 12 biskopssynoden tillsatte, fått färdigt alla Mariaordens texter, i alla fall har inte vi i Finland erhållit dem. Nämnda synod behandlade även frågan om kvinnliga präster, det verkar att detta vuxit till en evighetsfråga.

Då vi jämför dagens värld med hurudan den var då LKK grundades är förändringarna enorma. Världens alla sorgligheter: krig, hungersnöd, sjukdomar, narkotika, gatubarn, våld osv. har genom televisionen stigit över tröskeln till vars och ens vardagsrum. Medvetandet om dessa har spritt sig överallt. Mot denna precisa bakgrund känns

Forts sida 8

Klerkvigning i Maria församling i Uppsala

Nyvigda klerken Gudrun Fleetwood, diakon Arvo Eriksson och biskop Sten-Bertil

För Livet – i tiden!

Predikan hållen av teol. dr Bertil Persson i S:t Mikael's Domkyrka, Stockholm, den 19 september 2004, utifrån liknelsen om den barmhärtige samariern (Luk 10:25-37).

Förra söndagen stod jag mitt uppe i Jesu liknelse om den barmhärtige samariern. Jag var i byn Betania på Olivbergets sydsluttning av Jerusalem. Där har Ariel Sharon börjat bygga en fem meter hög mur mellan israeler och palestinier. Muren ska omgärda hela Västbanken och förhindra palestinerna att lämna området. Jag upplevde bokstavligt hur palestinerna överfallits av rövare.

Det är evangelisten Lukas som förmedlat Jesu liknelse. Lukas var en läkare från Antiochia i Syrien. Någon djupare insikt i Jesu hemland hade han nog inte. Han var med Paulus där under dennes fångenskap i Caesarea åren 56-58 och var då troligen mest upptagen med att sammanställa sitt evangelium. En sak är i alla fall säker: Han har blandat ihop aktörerna i Jesu liknelse. Låt oss först titta på rollistan.

Den lärde mannen, som försöker testa Jesus, var en skriftlärare och tillhörde saddukkéerna. Det var ett överklassparti som höll benhårt på ritualer, traditioner och prästerlig succession och dess fromhet var präglad av sekularisering, anpassad åt de rika och världsvana. På den här tiden var landet ockuperat av Rom. Saddukkéerna var Rom-vänliga. Många var beroende av Rom därför att de ägnade sig åt handel.

Rövare var ett vanligt öknamn på seloterna, ett annat parti. De var sadukkéernas raka motsats. De var en löst fungerande gerillarörelse som kämpade mot Rom. De överföll ofta främlingar eftersom de uppfattades som spioner för Rom.

Prästen var något annat än Fader Jonas Anundi. Endast den som härstammade från Mose bror Aron kunde bli präst.

Leviten var tempeltjänare. Han antingen ansvarade för sång och musik eller så var han motsvarigheten till vår tids kyrkvård.

Samariern tillhörde en judisk folkgrupp som betraktades som halvbedningar och ansågs därför vara orena. Så är det dock inte idag, det vet jag av erfarenhet.

Och så har vi mannen, israeliten, som överfallits av ett rövargäng.

Enligt judisk berättartradition är det samariern som överfallits och det är den enkle medborgaren, israeliten, som sträcker ut sin hjälpande hand. På det sättet blir den goda gärningen ännu godare – tänk att en vanlig medborgare till och med hyser medkänsla med en föraktad och oren samarier! Detta förklarar också, varför prästen och leviten inte kunde röra vid den misshandlade. De tjänstgjorde i templet och kunde inte göra sig rituellt orena genom att röra vid en samarier, levande eller död.

Jesus var den skicklige pedagogen. Med den här berättelsen ville han att den lärde mannen skulle identifiera sig med den enkle mannen av folket som handlat sant medmänskligt.

I Det Heliga Landet var det då som nu oheliga murar mellan människor. Också Sverige är ett heligt land, liksom alla andra länder på planeten Tellus. Livet på Tellus kommer från Gud, också mitt och ditt liv, och är därför heligt. När det gäller mitt och ditt liv, uttrycks det i psalm 82 i Psaltaren så här: "Jag har sagt att ni är gudar, ni är alla den Högstes barn" (Psalt 82:6). Jesus sjöng denna psalm varje tisdag och de här orden var grunden för hans människosyn. Vi är alla Guds barn och syskon i Guds familj. Detta är grunden för sann demokrati, sann humanitet, sann solidaritet, grunden för en världsordning utan fientliga murar.

När Jesus besvarar den illmarige mannen har han i sinnet ytterligare en tanke, den som är beskriven i 1 Mos 1:27: "Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem". Du och jag finns till för att vara Guds avbild. Det betyder att återspegla Gud. Med andra ord: Din och min uppgift är att verka för Livet, dvs Gud, i tiden, dvs nu.

Vi står alla och alltid mitt i Jesu liknelse. Nu riktar Jesus sig till mig och dig: Rasera dina egna murar! Har du fördomar – skaffa dig faktiska kunskaper.

Upptäcker du inslag i din tro och livsstil som strider mot din roll som Guds avbild – var ärlig mot Gud och dig själv och ändra dig. Jesus vill vara din personlige frälsare, din befriare från murar, din vägledare som guidar dig till Gud. Vad det innebär ger psalm 1 i Psaltaren klart besked om: "Salig är den som... har sin glädje i Herrens undervisning och begrundar hans ord dag och natt. Han är som ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i rätt tid och vars blad inte vissnar. Allt vad han gör lyckas väl... Herren känner de rättfärdigas väl, men de ogudaktigas väg leder till fördärvet".

Jesus vill med sin liknelse också peka på murar mellan människor som måste raseras. Han ställer fram som förebild den enkle mannen av folket som struntar i alla fiendemurar i Guds familj och som spontant räcker ut en hjälpande hand. Ser vi murar i Guds familj, som är byggda av fiende- eller fördomsmentalitet, ska vi använda våra personliga resurser, stora som små, till att bryta ner dem. Vi är själva rövare om vi inte reagerar. Ta dig en funderare över vilka människor i din närhet som råkar ut för vår tids rövare, som i bokstavlig eller andlig mening misshandlar dina medmänniskor. Ta reda på vilka orsaker som ligger bakom och hjälp till att i Guds namn förändra dem. I den stora världen ser vi hur kapitalismens dyrkare är de stora rövarna, som likt den medeltida inkquisitionen misshandlar irakier, palestinier, tjetjener och många andra. Enligt FN finns det just nu 49 konlikthärdar i världen varav 33 är krig. Allting har en orsak och en icke oväsentlig del av dessa krig är uppror mot de kapitalsugna stormakterna. Liknande orsaker finns bakom den offentliga misshandeln i Sverige. Barn och ungdom och vårdbehövande i alla åldrar hör till dagens kategori mest misshandlade medan rövarna är de statliga vd:arna som Dagens Nyheter berättar om idag och direktörerna bakom fallskärmsavtal – Jan Guillou skärskådar dem med den träffande titeln på sin senaste bok *Tjuvarnas marknad*.

Forts i nästa nr av Comminio

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås
Tel 021-33 34 70, mob.tel 070-536 65 37, fax 070-615 34 70, e-post regionary@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling, S:t Mikael's Domkyrka, Flottbrovägen 5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel 08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst: fader Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08 33 20 06, 070-660 42 69

GÖTEBORG

S:t Gabriels församling, Kyrkorådets ordf. Karin Eklund, Tallstigen 12, 463 71 Lödöse, tel 0520-6600 43, Pg 38 23 53-1

Gudstjänstlokal: Johannebergsg. 18 nb

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp
c/o Marianne Andersson-Söderström Hörgatan 16 A, 602 34 Norrköping tel 011-16 10 81, Pg 71 33 28-3.

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70.
Pg 28 57 13-4.

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp. Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling. Ansvarig församlingspräst fader Dag Kyndel, Övre Slottsgatan 11, 753 12 Uppsala, tel 018-14 87 57, Pg 442 00 00-4.

LUND

Sankta Maria Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5 227 62 Lund, 046-30 58 28

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34, 547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

GÄVLE

Sofia kyrkogrupp
c/o Arvo Eriksson, Järvstakroken 2, 805 92 Gävle, tel 026-805 92

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnhus, Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel 08-717 26 99
Pg 216 28-3

Stiftelsen LKK i Sverige.

Flottbrovägen 5, 112 64 Stockholm
Pg 37 48 15-9.

Communio, är organ för den svenska grenen av Liberala Katolska Kyrkan och utkommer med fyra nummer per år. Prenumeration sker enklast genom att sätta in 75 kronor på postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare: Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion: Marianne Andersson-Söderström, tel 011-16 10 81.

Ekonomiansvarig: Rose-Marie Johansson, tel 018-55 01 91.

Redaktion och expedition: Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

Tankefrihet och rätt att ge uttryck för den är en fundamental princip i LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig för gjorda påståenden eller uttryckta uppfattningar i denna tidning, bara när de är betecknade "officiellt".

Sista manusdag för nr 1-2005 är den 25 februari 2005.

Information om kyrkan och församlingarnas verksamhet kan du få på Internet:

www.lkk.se

Mariasysterarna. . .

Forts. från sid 6

det konsekvent att Moderns omsorg, kärlek, självupppoffran, godkännande, förståelse har blivit allt nödvändigare. Vi klarar oss inte utan den. Den kraften måste vi få att bli starkare, att spridas även och uttryckligen genom oss. Världsmoderns omsorg måste finna en kanal i oss envar på det att både den andliga och materiella balansen skall kunna återbördas på jorden, såväl bland människor som djur. Ömhetens, medlidandets och medkänslans tidsålder är nu. Dessa saker får inte dränkas i tvister om kvinnliga präster. Genom att hänge sig åt andligt arbete och genom att söka efter nya verksamhetsformer i uppbygglig anda, kommer vi att finna de bästa lösningarna. Vi måste lita på att åt den som bultar öppnas dörren, att vår Mästare Kristus är närvarande så som Han har lovat och att Han vägleder oss då vi kan stilla vårt eget själv så att vi kan höra Hans röst.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psalmbok.....55 kronor

LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor

Vi har även en del LKK-litteratur på engelska.

Komplett boklista sänds gratis på begäran. All försäljning sker mot förskottsbetalning till COMMUNIO postgiro 88 82 44-1 portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen 11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 75 kronor på postgiro 88 82 44-1